

[Niels Helveg Petersen.]

af udviklingen hen imod en demokratisering af arbejdslivet. Det radikale venstre er tilfreds med, at regeringen erklærer sig rede til om fornødent ved lovgivning at medvirke til mere tidssvarende regler på området. Hidtil har det jo været sådan, at man har opfattet dette som parternes eget område. Jeg er tilfreds med, at lovgivningsmagten ved denne erklæring fra regeringens side kommer ind i billedet.

I det radikale venstre noterer vi med særlig tilfredshed statsministerens erklæring om regeringens holdning til spørgsmålet om medejendomsret for de ansatte. Med denne erklæring flyttes dette store problem nu for alvor ind i folketingsalen og er ikke længere et spørgsmål blot for arbejdsmarkedets parter. Der er efterhånden ikke mange, der forestiller sig, at det er et problem, lovgivningsmagten bare kan lade ligge, selv om jeg heller ikke tror, at der er mange, der forestiller sig, at nemme patentløsninger hurtigt kan findes. Spørgsmålet om udbyttedeling og medejendomsret, ja, spørgsmålet i det hele taget om demokratiseringen af det økonomiske liv, er ikke blot i dag et spørgsmål om en retfærdigere fordeling af goderne, men er i høj grad også et spørgsmål om at finde midler til at blive i stand til at føre indkomstpolitik i højere grad, end man kan i dag. Indkomstpolitiske bestræbelser støtter sig jo ofte på det synspunkt blandt lønmodtagere og deres organisationer, at hvis de holdt sig tilbage med økonomiske krav, ville virksomhedsejerne blot få en større gevinst. Denne frygt ville svinde, hvis lønmodtagerne selv fik en andel i overskuddet. Ud fra dette synspunkt er medejendomsret under en eller anden form en forudsætning for en mere moderne økonomisk politik. Der var i hr. Per Hækkerups indlæg — og det er næsten det eneste konstruktive, jeg kunne finde — en antydning af, at socialdemokratiet ville være opmærksom på dette og altså ikke på forhånd i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger ville opgive at medvirke til at finde indkomstpoliti-

ske løsninger, der havde et indhold af denne karakter. Det er sådan set det eneste konstruktive, jeg kunne finde i hr. Per Hækkerups tale.

Jeg er glad for, at der i denne debat om et så for så vidt traditionelt og hårdt prøvet middel i den økonomiske politik som en momsforhøjelse også indgår disse videre perspektiver. Momsforhøjelsen er et indgreb i en konkret foreliggende økonomisk situation, men i statsministerens redegørelse tegnedes der en holdning til nogle af 1970ernes store politiske problemer, og det er der i det radikale venstre stor tilfredshed med.

Jeg skal til slut på det radikale venstres vegne selvfølgelig afvise hr. Per Hækkerups dagsordensforslag og anbefale det forslag om motiveret dagsorden, som er fremsat af hr. Haunstrup Clemmensen.

Aksel Larsen: Vi kender nu regeringens seneste plan til redning af Danmarks økonomi og valuta samt til sikring af beskæftigelsen. Vi må udtale os om den ud fra den teoretiske forudsætning, at den lever længere end den geniale plan, statsministeren skitserede her i tinget for 2 uger siden, men som allerede er havnet på de politiske forurenings losseplads. Og vi må vel også gå ud fra, at regeringen måske oven i købet vil benytte sit talmæssigt stærke, men ellers så skrøbelige flertal her i salen til at omsætte den ny plan i vedtagelser.

Den velformede tale, hvormed statsministeren i formiddags anbefalede det nyeste stykke økonomisk lappeskrædderi, anser jeg det for unødvendigt at spille ord på, men for ordenens og for klarhedens og for den historiske sandheds skyld så bør jeg nok på socialistisk folkepartis vegne benytte lejligheden til at se tilbage. Det hører jo også til mine beskæftigelser.

Jeg vil begynde med at se tilbage til Folketingstidende for 15. december 1967, hvor vi også havde en debat om krisepolitik, og hvor det konservative folkepartis ordfører udtalte noget, jeg gerne vil citere. Det kan læses i Folketingstidende for 1967-68, I.